

ærede Medlem bliver ældre og derved kommer til at se lidt mørkere paa den nyere Tid, veed jeg ikke, men det kan maasse være muligt — det gaar os maasse Ulesammen efterhaanden ligesaa i denne Retning: — men jeg formener dog, at der aldeles ingen Grund er til at tro, at de Tanker og Forhaabninger, som i saa rigt Maal næredes om Grundloven i dens første Aar, nu skulde være svækkede. Slutningen af dette Grundlovsdiat løb saaledes:

„Saasnart det kniber,
Stadsfæstet bliver,
At Friheden Ræmpetræster giver
Et lille Folk.“

Seg tror sikkert, at om det end har viist sig, at nogen Strid og Uensartethed med Hensyn til Opfattelsen af Grundloven og dens forskjellige Bestemmelser ikke har kunnet undgaas, saa staar dog saameget fast, at er her alvorlig Fare paaferde for Tilfidesættelsen af Grundlovens Kjerne, saa vil Befolkningen nok vide at lægge Kræfter i Grundloven, vide, at der er den Kraft tilstede, som ret benyttet og brugt vel med Maadehold, men dog ogsaa med Fasthed og Bestemthed, nok skal gjøre sig gjældende. Da jeg, som jeg før nævnte, ikke aldeles har opgivet Haabet om, at en Overenskomst maa blive mulig, inden Rigsdagssamlingen sluttes, saa at det Tilfælde, som den ærede Ordfører nævnte, nemlig at man atter iaar stilles ad, uden at en Finantslov er vedtagen, ikke vil komme til at finde Sted, saa skal jeg ikke nu paa dette Tidspunkt stemme imod Finantsloven, men efter det Indhold, som den har faaet, kan jeg dog ikke godt stemme for den, og jeg finder det derfor rigtigt at afholde mig fra at stemme denne Gang.

S. Pedersen: Den ærede sidste Taler talte om, at da det var dette Thing, som behandlede Finantsloven sidst, havde det altsaa kun en begrændset Tid til at gjenngaa den i, ligesom det ogsaa efter hans Mening i Forsætningen var forudsat, at Landstinget ikke skulde have den Indflydelse paa Finantsloven som Folkethinget, hvor den jo forelægges først. Deri skal jeg ikke modsigte det ærede Medlem; ialtsald er det jo faktisk, at det hverken har haft eller rimeligvis nogenfinde vil faae en saadan Indflydelse paa Finantsloven eller give den sit Præg i Entfæthederne, som Folkethinget. Det vil nemlig være faktisk umuligt efter den hele Forhandlingsmaade, som engang har vundet en vis Hævd ved Folkethingets Behandling af Finantsloven; men det udelukker jo ikke, at Landstinget kan vise Resignation og kan indskrænke og saa at sige dæmpe de mange flere Ønsker, det har, og der er vistnok ingen Finantslov, som Landstinget har godkendt, uden at det, skøndt det har sat Pris paa at faae mange mere eller mindre høit berettigede Ønsker godkendte paa den, ikke beskomindre har

opgivet dem for ikke at faae Loven viist tilbage fra Folkethinget. Deraf maa man imidlertid ikke lade sig forlede til den Opfattelse, at det har vundet Hævd, at det er at betragte som et Attentat paa Folkethingets Bevillingsmyndighed, naar Landstinget vil have Noget indfat paa Finantsloven. (Modsigelse.) Det har det ærede Medlem ikke sagt, ganske vist, men det er sagt ikke een Gang, men mange Gange ved offentlige Møder og Valgforamlinger af det ærede Medlems Meningsstæller. Naar der er blevet hentydet til, at Folkethinget ikke uden saa at sige at krænke sin egen Stilling, sin egen Bevillingsmyndighed, kan give efter paa de 3 omstridte Punkter, og naar der navnlig er blevet henvist til den Historie, dette har faaet, ved de Opløsninger, der forrige Sommer fandt Sted, betræffende samme Tvistepunkter mellem Folkethinget paa den ene Side og Regjeringen og Landstinget paa den anden Side, skal jeg ganske vist erkende, at disse historiske Begivenheder ikke have været stikfede til at lette Thingene Overenskomsten, men jeg kan dog ikke tro, at Spørgsmaalet er blevet afgjort paa de forskjellige Valgtribuner ved de Ansuelser, som hovedsagelig repræsenteres af Folkethingsvalgerne, af Flertallet af Valgerne. Seg kan dog aldrig tro, at Spørgsmaalet er blevet tillet paa den Maade, at Kandidaten er blevet valgt med den Instrux, at han ikke maatte vise nogen som helst Eftergiveness paa noget af de 3 omstridte Punkter. Seg har naturligvis ikke været tilstede mange Steder, men jeg skulde dog seile meget, hvis der var blevet tillet saadanne Fordringer, og det vilde forundre mig, om nogen Kandidat havde modtaget sit Valgbrev paa de Betingelser. Naar det er saa, og navnlig naar man holder sig for Die, at der her ikke er Tale om noget Hensyn til Regjeringen, om den er mere eller mindre behagelig for det ene eller det andet Thing, at her ikke er Tale om det Hensyn, om disse Punkter ere absolut nødvendige for Statens Opretholdelse eller ikke, men at det afgjørende Hensyn er, at Enhver kan bidrage sin Skjærv til, at vi kunne faae normale Love, rolige Tilstande i Landet og saaledes komme til at høste Nytte af den frie Forsætning, som der er sagt, skrevet og sunget saameget og saa smukt om, og at det er en absolut Forudsætning i Forsætningen, for at disse Ønsker og Forhaabninger kunne vinde Hyldestgjørelse, at de forskjellige Ansuelser komme hinanden i Møde, saa forekommer det mig, at ingen Samsundsklasse, ligesaa lidt som nogen Partianskuelse er berettiget til at sige: Seg og kun jeg og ingen Anden repræsenterer Fædrelandet og det selles Vel. Naar nu Landstinget, saaledes som den ærede Taler ogsaa har erkendt, i sin Betænkning har udtalt sig paa en hensynsfuld og imødekommende Maade og har gjort det med velberaad Du for ikke at give nogen skjellig Grund til, at man skulde tro, at Landstinget var det, der vilde